

RIČET

z domaće kuhine

ISSN 1846-3932



Na spomen našem dragom varošanu Josipu Kompareu kaj je Samoborskem fašniku od davne 1860. dal jen vekši značaj delajući povorke i spelancije kakti »šmalcanje baba«, »mađaronski ministri z brnjicama«, »mlačenje prazne slame v Saboru« itd. Privatno je vodio dnevnik šaljivega sadržaja »Ričet z domaće kuhine«.

humorističko-satirični list

Godina XVII/2023. broj
Prigodno izdanje.

Samobor, 10. veljače 2023.

17

FLASH VIJEST:

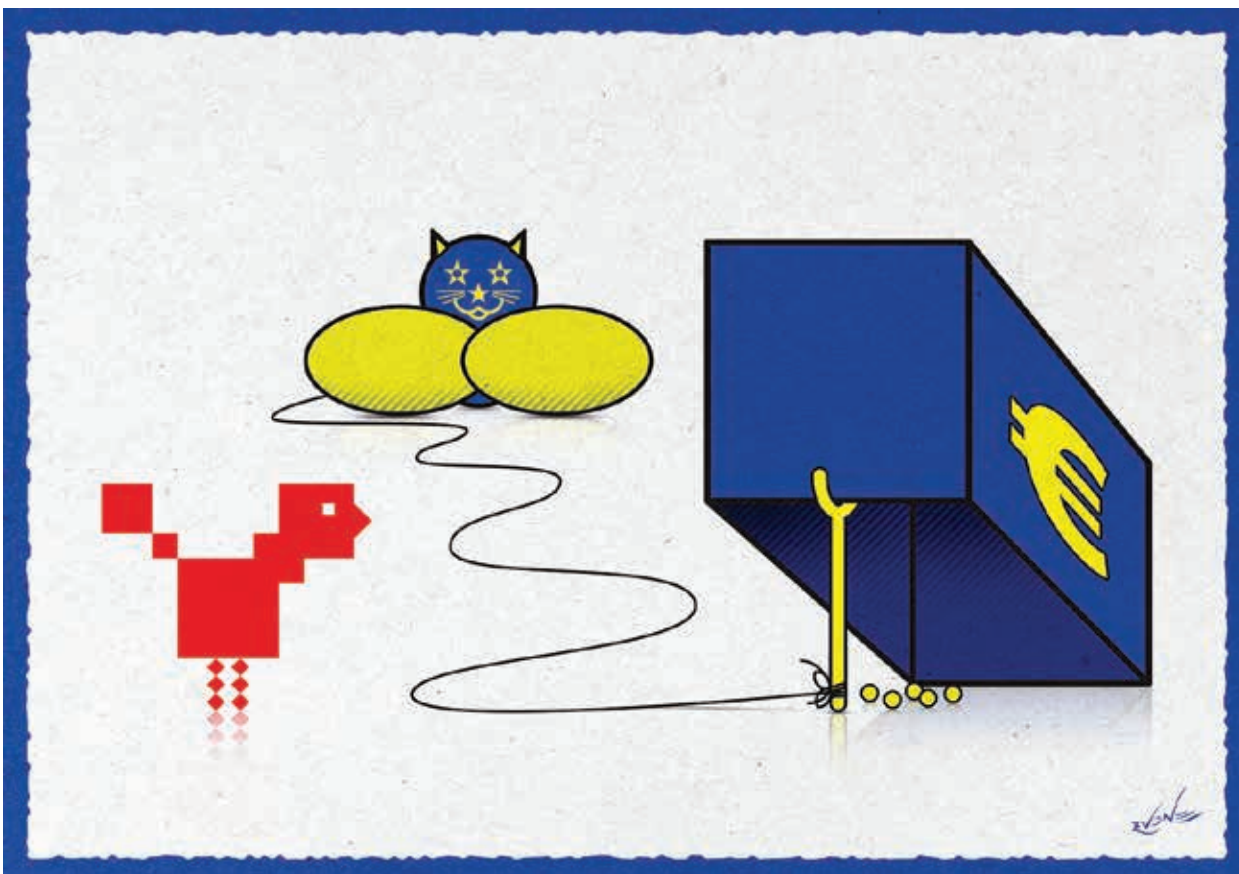
**RIJEŠEN
PROBLEM
GRADSKOG
PRIJEVOZA**

VOZI
MIŠKO!



VU OVEM BROJU:

**SVE O SCHENGENU I KONVERZIJI
KAK SU DECA OSTALA GLADNA
VIJESTI IZ BESVIJESTI
RIČETOV STRIPEK
ŽEMSKI VUGLEC
RIČETOVA PRIČA
i još sega dreka...**



POČETAK KRAJA

Došiel je Šengen i euro, haj koja sreća
Jer postali smo još jempuť država veća
Ovi vu Europi ko da povest ne znaju
Jer z nama udruženja uvek propadaju
Se kaj je z nama nastalo
Navek se je se raspalo
Zato Europo strepi, jako strepi
Ne čekaju te dani lepi
I zbog sega toga mišlejne je moje
Najbole da nas neko zeme pod svoje
Samo nam naš jezik nek ne diraju
A se naše političare nek pozapiraju
I svakak politiku nam zabraniti treba
Jer odsvukuda jedna Hrvatina vrebala
Baš takvi su nas porobili
A da nisu, ko Švicarska bi bili
Zato me radost i sreća baš ne ophaja
Jer mi se ovo čini početak euro kraja

Zdravko Škrapec

PULITIKA NA VEČERE

V Uniju ni bile pametne iti.
Bolje je svoj na svojem biti.
Cijelu sam si penziju z banke snel.
Pak mi tijeť sitniš žvenči v žepu,
kam sam si ga del.
Najbuolji je kruh z racinu masti.
Uđ racetine nema vekše slasti!
Pazi, ovi dumači šufti su nas pukrali.
Zdej bi nas svjeckem tatem dali.
Kruh namoči k pečenumu čučeku da se paca.
Naije se familija cijela, dok protlin maca.
Ovi su na vlasti da nebi ona druga stoka bila.
A pukvarenjaki i tati, majčica mila!
Z one par trseke prec ti je vinčeka ispale.
Da ni cukura i vode, bile bi ga male.
Nacionalista sam teški, ponosne to zborim!
Žalusne je da želudec z kineskem mesem morim.
Kak ga nej kupil da je tak jeftine.
Zel sam deset kil, če baš i ni tak fine.
Nema buoljuga nek dumači pajcek, buncek, špek.
Uvozne, stranske jeftiniješe je, a obični drek.
Uz ove kumunjare i pedere egzorcist nam treba,
pukvareni su, samuga Bogeka bi hitili z neba
Čuj, a tek purica z mlinci kak je fina!
Skoči dečec v palnicu, dunesi još vina!
Pazite koj vam bum zdej rekel;
Evropa – Sodoma, Gomora –pekel!
Mogli sme se duoma držati, ne tam iti...
Pusti k vragu se, ideme si još spiti!

Anica Lukina



U ULICI UJUTRO KOMUNALCI VIŠE NE PRAZNE KONTEJNERE. ISPRAZNE IH LJUDI NOĆU. ZATO I ŠTRAJKAJU!

Treba ukinuti sve humorističke listove u Kroejša i priloge sličnog karaktera u ozbiljnim tiskovinama, da ne kažem štampi. Na šapirografu ili hektografu ili ciklostilu umnožavati odluke vlade i uz trgovačke letke puniti naše poštanske sandučice. Sve gratis. To će održavati vedri duh naroda isto onako uvjerljivo kao i kada nam suvremeni nositelj Munchausenova sindroma svojim antitezama pokušava pobiti nepobitnu Feralovu istinu da nam je bilo bolje kad nam je bilo gore. Teško je s naočnjacima uočiti kontejner people.

I tako zvona na TV ekranima tiho brecaju kad gorivo poskupi 6 centa, a jutrom nam probiju uši da na tu cijenu ide smanjenje od 1 centa. Samo neinformirani bedak ili onaj koji nema što nema, pa i više, ne zna kako se cijene kreću na svjetskom tržištu i po barelu i po litri. Ajd, uzmite jutros 10 eurića i pružite korak do najbliže samoposluge, napunite košaru svim onim što ste mogli za taj iznos prije par godina. Zatim novčanicu pružite šinjarini za blagajnom. Neka i ona pukne od smijeha. Osvježite joj dan.

Emil Strniša





SLOŽNI HRVATI TATI

I Boga ste zneverili,
to sigurno znate
On je delal poštene Hrvate,
a ne lopove i tate!
Čast izuzetkima.
Ni delal cucke
kaj jen na drugoga režiju,
od istine bežiju!
Ne služi vam to na čast,
to vragu je slast!
On z vami pomeče,
sadi trnje na cveče!
Kak sijete,
tak bute i želi.

Ono kaj ste pokrali
jemput vam budu zeli.
Ni v posteli nemate mira,
ak' i malo savesti imate
da vas dira.
Čisto sumljam.
Oni mali,
teri od svoji žulof živiju,
se to znaju, al' mučiju!
Z vragom im se ne bode,
nim je stalo
do poštejna i slobode!

Nada Bošković



**Svi pitaju
gdje je
nestala
strana
jahta,
a nitko
ne pita
za naše
milijarde!**

PREVOZNIKI

Pret sto dvajst i dva leta
velka radost malog sveta
samoborski bil je cug
sakem prijatel i drug:
radniku je kratil put,
turistima je bil kak dar,
deci zabava i smeh,
f kazališće fural se.
Sima praf za praf je bil
lepši nek automobil.

Samoborček to je bil,
četri put je sim vozil,
prek drveneg starog mosta,
zagrebačkog vozil gosta.
Nit hudo vreme, nit poplave,
nit rat, nit nevreme,
nisu ga zakočile,
nit mu put preprečile.
Vozil je taj lepi cug,
Samoborček, sakem drug,
sim i tam i tam i sim
videl se je njegov dim.

Z godinami su ga poglancali,
železni mu oklop dali,
pak je juril Srebrna Strela
čez sva naša lepa sela.
Iz Zagreba do Bregane,
vikendom i radne dane,
i na Šmidhen je vozil,
hit turistički je bil.

Onda ti je došlo vreme
da se ceste grade, rade,
busevi i auti voze.
Status velki to je bil,
ak si imal svoj mobil.
Železnica nije hit,
njom se vozi gladna rit.
I na kraju jednog leta,
bila devetsto sedamdeset i deveta,
Samoborčeka su maknuli,
kak Fašnika smaknuli.
Pruge su išćupali,
a čoveku obećali
kak bu opet jemput vozil
kad bu za to cajt mu bil.

Leta idu, leta jure,
niš od nove garniture,
stari vlak je prošlost samo,
sam mi stari to i znamo.

Nudili nam sve i sva,
autobusa sto i dva,
al' nema tu ni malo sreće,
svak na svoju stranu skeće.

Kad bi pameti pri nami bilo,
Samoborček vratili bi,
velku radost malog sveta
pa nek Samobor naš dragi cveta!

Dalibor Ilijela

SOCIJALNA SKRB NA NAJJAČE



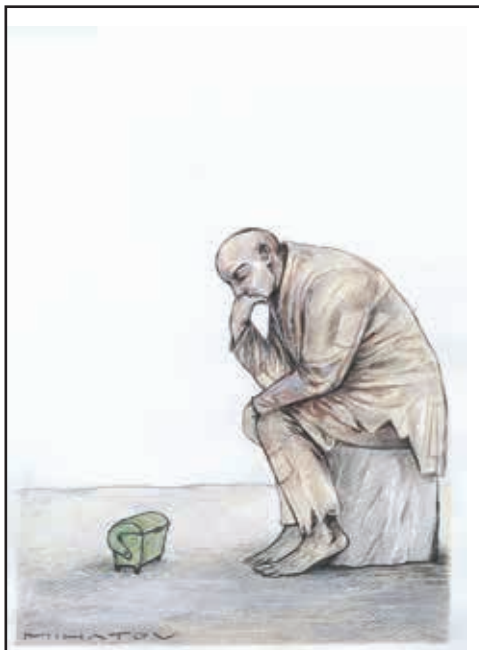
Swijest o potrebama naših socijalno ugroženih sugrađana, djece, mladih, kao i osoba starije životne dobi, sve značajnije pronalazi mjesto u konkretnim aktivnostima politike, kako na državnoj, tako i na lokalnoj razini. I Samoborci su u tom pogledu daleko odmakli i previše bi prostora zauzelo pobranje svih poduzetih mjera i aktivnosti, stoga jedino navodimo pozitivan primjer Centra za mlade „Bunker”, koji je u punom smislu te riječi pogodio cilj i omogućio mladim ljudima mogućnost svrsishodne i kreativne organizacije i provođenja slobodnog vremena. No, ovdje svakako treba pohvaliti i programe za naše starije sugrađane, poglavito umirovljenike, koji su krenuli punom parom. Po modelu javno - privatnog partnerstva gradska vlast je u non - paper obliku ugovorila suradnju s *Podmornicom*, ustanovom za slabe i nemoćne osobe, koja djeluje u prostoru u Perkovčevoj ulici (vis-a-vis starog Komunalca), gdje se korisnicima omogućuje cjelodnevni boravak na toplom, besplatno čitanje novina, gledanje TV-a, zabavne igre (kartanje), češanje po jajcima, puštanje „tihomira”, pjevanje, juškanje, komunikacijske radionice, mlačenje prazne slame, kretivno kunjanje uz tanki gemiš i sl. Kozumacija pića, zahvaljujući gradskim subvencijama, svedena je na vrlo prihvatljivu razinu, što uz ranije uvedenu mjeru besplatnog pristupa kontejnerima, zaokružuje program očuvanja umirovljeničkog standarda i iščekivanja boljih vremena. Nazdravlje!

PUČKOŠKOLSKO OBRAZOVANJE



Kak bilo da bilo, od Samobora kao sveučilišnega grada ne bu – niš! A tak je sve dobro počelo i lepo se kazalo. Napriliku, kak su pripovedali nekoji stari Samoborci (med nimi i sveznajući Karlek Saibaba) i preštamani povosničari (kak npr. dr. sc. Kuka Lazimović), još je Bela IV (III), gda se je naganjan od hudih Tatarof skril v našoj lepoj varošici i gda je videl prostor samoborske vojarnje, raširil ruke i zakričal: *Nebo, otprl se! Of grad i ovi spametni ludi moraju imati največše škole! Samo da se živ povrnem i vse se dogovorim z Bozanićem!* Ali gda je otplahutal dale i rešil se Tatarov, Bela je vse pozabil i tak je stvar propala. Doduše, poklem je pokojni Krleža snažno lobiral za Samobor v tem smislu, povedajuči sudbinske

reči: *Pijme ga, škvorci, mudri Sanoborci!* Stvar je onda čekala do ovih naših dana, gda je ideja novelirana za vladavine Tončeka Filipca, no kak je of zgubil izbore, pak je vse propalo. Belakovci, kaj su poklem došli, od Vojarne su naredili čistam nekaj drugo; ampak su ipak potkraj svega mandata došli k pameti pak su pokrenuli snažnu aktivnost na realizaciji sveučilišnog projekta v Langovoj. Zlobni jeziki nabađaju da su to delali zbog vlastitih kadrova kaj su mahom bili brez visokih škola. No i oni su prešli v šture, pak je Samobor i dale ostal brez univerze. Zgledi da je projekt sveučilišta črni maček za vsaku samoborsku vlast, pak su se aktualni vlastodršci prestrašili i na rezerviranom prostoru Langove obnovili – pučku školu! Valjda isto za političare!!! Jer - više je nek očigledno da naši političari nemaju pravo temelno obrazovanje.







PEH, STRAH I PRAZNOVERJE

V jutro sam štel košulju zakopčati
A gumb je lepo odlučil otpasti
Žena je vu papirnatoj vrećici gablec dala
Gda sam ju prijel, ručka je otpala
Došiel sam z posla po mraku
I z vrata sam ščupal kvaku
Strah me je bilo nekaj primiti
Pogotovo me strah bilo pišat iti
A onda, gda sam konačno spati štel
Legel sam oblečen i ruke v žep del

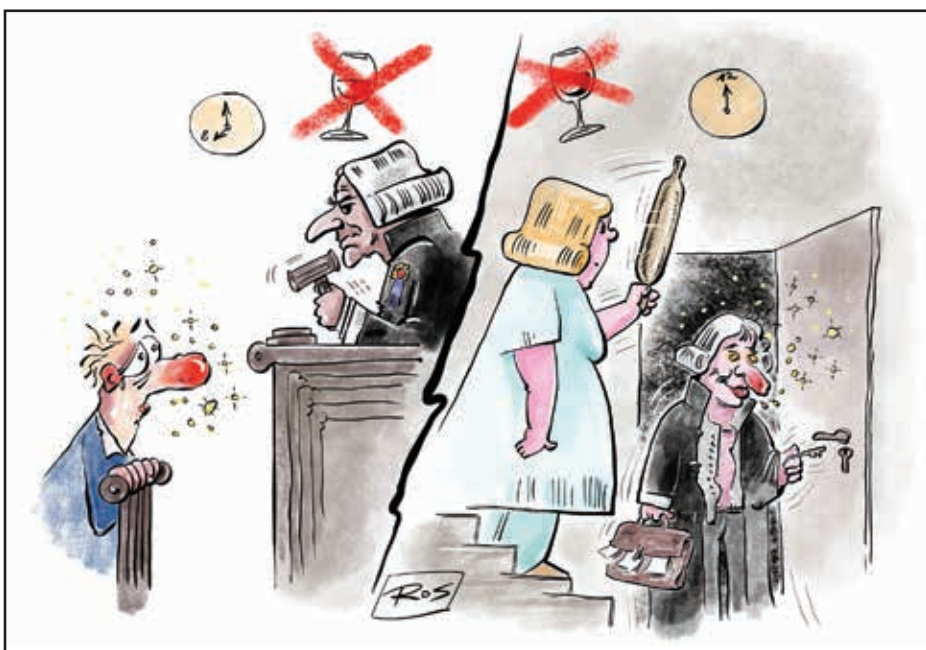
Zdravko Škrapec

SVETI ANTE

Gospoda Č., kak se i šika osobi koja voli prirodu i životinje, iskoristila je svoja profesionalna znanja i izgradila pravu pravcatu farmu koza i od veterinarke postala pastirica. Je da je to zahtjevan i težak posao, no nema ljepšega nego raditi ono u čemu čovjek uživa. Naravno, uz ljepote i užitak koje donosi rad sa životinjama, vrlo često su se znali javljati i različiti problemi koje je vrijedna pastirica manje-više uspješno rješavala. No jednog dana koze koje su bile na slobodnoj ispaši, jednostavno su nestale. Kako dozivanja nisu pomogla, krene pastirica tražiti svoje stado. Penjući se strmom uzbrdicom, pastirica Č. se ogledavala na sve strane, no stada nigdje, kao da je u zemlju propalo. Kako je već bilo prošlo dosta vremena

od početka potrage, pastirici padne na pamet spasonosna misao: da se pomoli sv. Anti i da ga zamoli da joj pomogne pronaći stado. Najumiljatijim glasom, kako to žene već znaju, pogledom uprtim u nebo, stala je upućivati molitve nebeskom zaštitniku, uvjereni da će joj pomoći. Zatim je nastavila potragu, no i nakon dužeg vremena sve je ostalo isto, stadu ni traga! Umorna, oznojena, razočarana i ljutita ponovo se okrene nebu i sva zajapurena stade upućivati grožnje, prijetnje i kletve onome koji se oglašio na njene molitve: Pas mater... I nastavila tražiti. (Čuli smo da je na kraju ipak našla stado, jer joj se sv. Ante smilovao ili, možda, uplašio njezinih pogrda).

Ž. Š.



De rerum...

O državnom cirkusu

Cirkusantsko stiglo vrijeme,
cirkusanti kroje teme:
predsjednik nam i šef Vlade
od države cirkus rade!

O školskoj kuhinji

Ideju su dobru dali,
u provedbi sve zasrali
stog je ova priča jadna:
zakon dobar - djeca gladna!

O Banovini

Svima su je puna usta,
a sve biva tlapnja pusta:
obnova je stalna tema
na riječima - djela nema!

O konverziji kune

Nismo tražili ni htjeli
al' su euro uveli
pa nam crni dani prijete
jer cijene u nebo lete.

AFORIZMI

ŽIVKO PRODANOVIĆ

- Bolje vrabac u ruci, nego golub na grani. To je laž, više golub na grani.
- Borba između mafije i policije vodit će se do posljednjeg policajca.
- Dok vlast čvrsto spava, lupeži su čvrsto budni.
- Freudov kutak – doktore, pomozite. Opet sam povjerovao televiziji.
- Hvalisavac je sam sebi spomenik.
- Izgubljene iluzije još nitko nije vratio vlasniku.
- Jeste li ikada čuli za premijera koji je stupio u štrajk zbog male plaće?
- Kada se ide raskopanom ulicom, ne okreće se za ženama.
- Mi s psihijatrije rado gledamo TV vijesti. Tada vidimo da nismo jedini s problemima u glavi.
- Nismo mi svi isti. Nekima je dala, nekima nije.
- O tom političaru kruže oprečne priče: jedni tvrde da je obični podlac, a drugi da je podlac prve klase.
- Pijem da ju zaboravim. Autobiografija.
- Policija ima svoje tajne. I naše.
- Posljednje riječi reforme zdravstva: Zar i ti, moj Vili?
- Predozirao sam se politikom. Pa sada stalno psujem.
- Sokrate, prvo moraš sve popiti, a onda se možeš žaliti.
- Svi smo mi javno protiv korupcije, a tajno – zna se.
- Vijesti iz kupleraja: veresije za političare nema. Jer danas jesu, sutra nisu.

Pozdrav iz Zagreba Ivek Milčec

GDA TE V KOLENU ŠTRECNE

Ščera ga je nekaj
štrečnulo v kolenu
gda je kušnul
kosmatu nogu njenu.
Zdigla se kak da ju
nešči šilom vrit piknul,
a on na brzaka
v suhe požirake
rakiju suknul.
Ona je mam
šlafuk oblekla
pak fajtnje gačice slekla.
Onak, z visoka mu rekla:
- Denes nema niš
od posla.
Zutra se bumo više mazili,
a pri otprtom obluku
više pazili.
Nesmemo bit preglasni.
Al' za vsaki slučaj
v sobi nam je aparat -
vatrogasni!

ZG ŠTIKLEC

- Kuma Pepa, jel si vidla onog frajera kaj je buljil vu mene?
- Kumica Biba, pa vu te furt nešči bulji!
- Je, Pepa, ali ovaj lik od maloprije štel me za muf prijeti. Iskoristil je ovu adventsku gužvu vu Ilici i bormeš sam osetila njegovu kosmatu ruku.
- Vrag te zmotani jebi, Biba! Kak znaš da je bila kosmata?
- Pepa, ti si pozabila kak nas je vučila strina Jaga da su gotovo svi muškarci dlakavi kaj imaju jako kosmatu bradu.
- Je, Biba, tak je negda bilo. Denes su drukčiji cajti i navade. Imaš muškarcof kaj se po prsima depileraju pak zglediju kak mali posrani tiči.
- Kumica Pepa, daj poveč kakov je tvoj šoc, poštar Jura? Jel je kosmat?
- Bormeš je. Čak i po pleči! Gda me ljubi, šapčem mu na vuho: „Lepi moj, tak si dlakav kak Štefek z Maksimira. A Štefek je pred puno let bil prvi jopce vu zagrebačkem ZOO vrtu...

JADNI MI NA FAŠNIK

Nemamo novca za kruh,
al' imamo fašničkog duha.
Ovdje nam je grozno hladno,
gladni smo tako jako gadno.

Nitko ovdje nije radno,
svi smo mi jako jadno.
Život nam se u očima gasi,
pripadamo svi jednoj klasi.

Cipele su nam mokre skroz,
onaj čovjek kao da hoda bos.
Trebamo nam fino topla soba,
svi smo mi za političare roba.

Pokušavamo svoj glas dić,
taj fašnik je pomalo kič.
Fašnik je nekak sad pust,
promet na ulicama je gust.

Djeca glasno plaču i viču
i golim rukicama miču.
Na pozornici se jako deru,
mala djeca u pelene seru.

Djeca na licima imaju suze,
nitko im na fašnik ne briše guze.
Samobor smrdi na sve strane,
na trgu se tuku crne vrane.

Pobjeđuje Princ Fašnik depresiju
i Samobor očekuje svog mesiju.
Mesija je naša crna Sraka,
neće biti groznog mraka.

Nemamo novca pa smo goli,
za nas se Princ Fašnik moli.
Princ Fašnik jedan veliki gade,
Sraka gleda kak nas on krade.

Idemo rano pijano kući,
fašnik nas ove godine muči.
Fašnička povorka se lagano miče,
to se nas uopće više ne tiče.

A što nas se to tako jako tiče,
to je što povorka gladnih sve više niče.
Političari su slijepi na naše jade,
guraju nas u neke roza nade.

Edita Požežanac

**Ne znam zašto žene zahtijevaju
sve što muškarci imaju.
Uostalom, žene, između osta-
log, imaju i muškarce.**

Coco Chanel



ŠERIF LOKALNI

Vrlo zanimljiva pojava prisutna na svim prostorima. Samodopadni, samoizabrani alfa mužjak (bez objektivne osnove). U većini slučajeva pomalo priglup, vrlo oskudnog vokabulara, često koristi poštalice u vidu svetaca, rodbine, kako svoje tako i tuđe, seksualni čin spominje nakon svakog glagola... I tak. On sve zna i sve smije, jer je u većini slučajeva starosjedilac, ako mu ukažeš na nešto on te pita: A od kud si ti? A ti si iz grada pod koji pripada i "njegov" teritorij. Ponekad je u pitanju ulica od par kuća, a ponekad i cijeli kvart, ovisi koliko teritorija je obilježio. Uglavnom, nitko i ništa nije dovoljno dobro kao što je njegovo, od kokoši, preko kvalitete ogrijeva, pa do betonskog kokota na krovu, on je extra, ima svetešnu odoru pri odlasku u najbliži grad, koji posjećuje

isključivo zbog odlaska doktoru i u crkvu, on je veliki vjernik. On je i lokalpatriota, do te granice da je sused iz drugog sela dotepenac, pa mu smeta primjerice i zagorska popevka i dalmatinska klapa, a kad ženi sina ili krsti dijete onda "igra" od cece, mece i kuce do brene i bube i mare, isto je i kad organizira zabavu za puk u vatrogasnom domu, jer on je kompetentan. Od kulturnih znamenitosti, osim crkve i Doma zdravlja, posjetio je lokalnu birtiju, posebice ako je došla nova konobarica, raspelo na početku puta i međe u vidu stupića na svim javnim i privatnim površinama. On zna stanje stvari još od prije Nove ere, educirali ga preci, tako da nema rasprave. On je bog i batina, nedodirljiv, neodoljiv i u svakom pogledu jedinstven.

Vlatka Bošnjak



BABJAK

Babjak, imenica. Imenuje čovjeka muškog roda koji je tračljiv. Babjak je obično vrlo "plitak", nasjeda na sve što mu kažete, sve uzima zdravo za gotovo, vrlo je znatiželjan i zainteresiran, ali isključivo za područja "rekla, kazala", nikako za područja kvalitnog napretka svoje osobnosti, zanimaju ga isključivo tuđi životi, problemi, nedaće, čak im se i veseli, a da pritom nije svjestan svojih. Babjak sve "zna", on je putujuća informativna emisija, on je i doktor i

znanstvenik, iako obično ima završenu osmoljetku. Sebe smatra vrlo cijenjenim govornikom, iako uglavnom lupeta gluposti. Babjak ima vrlo razvijenu gestikulaciju, što zbog manjka vokabulara, to zbog izuzetnog truda da mahanjem, pljućkanjem, šmrkanjem, miješanjem rukama po genitalijama, što bolje dočara sugovorniku svoju SF dramu, pri tome, naravno, koristi i vrlo zanimljive zvučne efekte. Babjak je odgajan da bude babjak, ali ne ciljano, za to treba mozak, već

je on nusprodukt doma u kojem je babjak sasvim prirodna i cijenjena ljudska osobina. Babjak obitava u svim krajevima, brzo ćete ga prepoznati, jer svaka komunikacija s istim dovodi u priču treću osobu. U našim krajevima najčešće je viđen naslonjen na susjedne ograde ili pak na svoju. To je njegov jedini izvor informiranja, njegov pogled u svijet. Vidjeti, nagađati, zaključiti, složiti priču i lajati.

Vlatka Bošnjak

V NUTRINI

U gliboki noćni cajt
zvezde su navek bleščale.
A u pol bela dana
i denes je isto zvana:
si nekam hodiju,
nofce brojiju,
cekere puniju,
zestanu v bertiju.

Pak se tam žaliju:
kak je se skupo,
kak su penzije male,
na vlasti budale,
kak su deca prešla,
kak su snahe hude,
kak nam grdo bude,
kak pravde nigdar nema,
kak se črno vreme sprema.

Žaliju se i piju,
nigdar se ne smiju!

Navek su drugi krivi,
kaj se bol ne živi.

Kak bedakima sam je lepo
kaj niš ne haju, niti znaju,
kak pravice nigdar ni,
kak su črni cajti si.

E ludi, ludi, kaj ste ludi?
Kak ne razmete tog sveta žilu?

I kak navek bleščiju zvezde,
i kak navek je isto zvana,
i kak pravice nigdar ni,
spameten čovek se ne žali,
več navek si Svetlo pali!

Pak si veli:
i nek je se skupo,
i penzije male,
i na vlasti budale,
i neku su deca prešla,
i snahe su hude,
gdo tak si želi, nek mu grdo bude!

I kak navek bleščiju zvezde,
i kak navek je isto zvana,
i kak pravice nigdar ni,
tu bogec čovek zvana
niš ne premeni!

Al' vu sebi, vu nutrnini –
tu je cajta za svetlobu,
tu je zeri pravde mesto!
Da bi živel vu radosti
veru, svetlo moli često.

U gliboki noćni cajt
zvezde su navek bleščale
i u pol bela dana
i denes je isto zvana.

Al' vu sebi, vu nutrnini –
čovek mali veru živi,
tu je cajta za svetlobu,
tu je sveto, toplo mesto,
da bi živel vu radosti
Sveto Svetlo moli često!

Pak se zmisli i poveda:
nisu navek drugi krivi,
kaj se bole tu ne živi!

Dalibor Ilijela

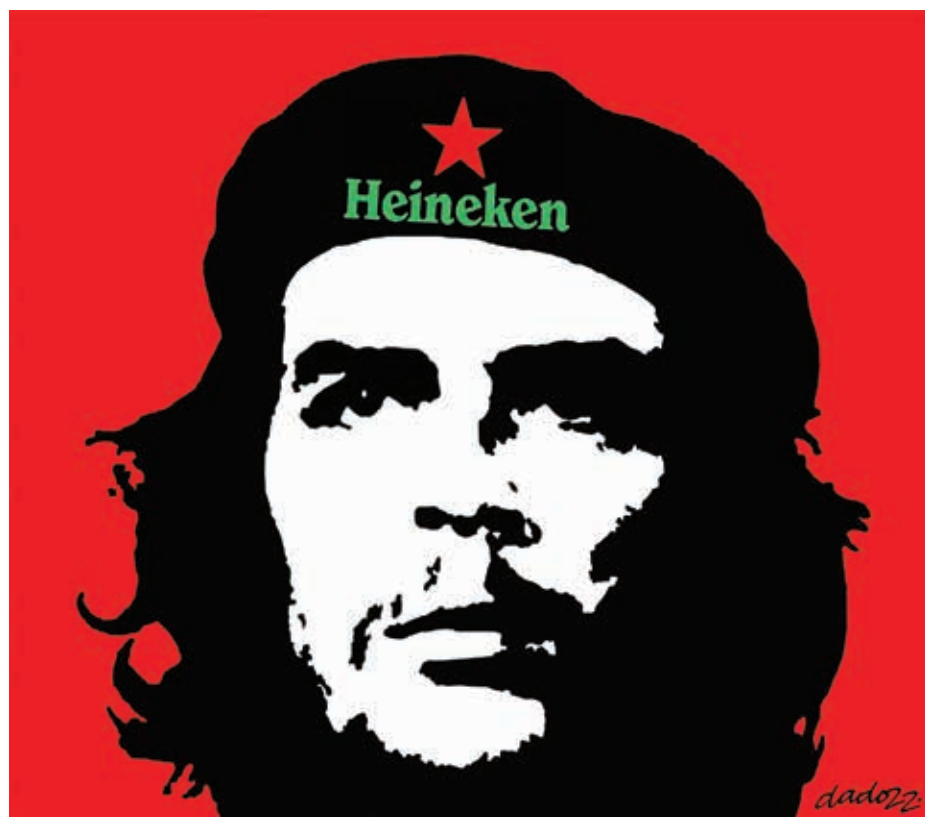
Joža Šuflaj Slavek

5 do 12

Subota ujutro, 9 sati i 34 minute, svježe sam obrijan. Pripremljena ispeglana odjeća visi na vješalici i čeka „uniformiranje“ vlasnika. U glavi vrtim plan današnjih aktivnosti koje će se temeljiti na agilnosti, odgovornosti i točnosti te svestrane koordinacije moje psihomotorike i motorike svjetlo plavog Wartburga iz '63. Oblačim odjeću, meni dosad neprimjerenom brzinom, uz misao „sastanak našeg četveročlanog benda je u 12 nula nula“ kod našeg, u svemu besprijeckornog, šefa Vladeka odakle treba krenuti tamo gdje počinje svadba u kojoj smo mi važan faktor. Gledam svoj lik u ogledalu vrlo zadovoljan onim što vidim: privlačan plavokosi brkati muškarac usađen u crvenu traper košulju na kojoj je „ispršen“ crni kožnati prsluk s dva džepića sa strane i jedan s lijeve strane u visini „gruda“. U desnom džepu (provjereno) nalaze se dvije polutvrde trzalice za bas gitaru, u lijevom papirnate maramice dok su u gornjem u mikrokutijici, za svaku sigurnost, dvije antistresne tablete i tri stimulirajuće „za svaki slučaj“. Usko pripijene crne traperice bile su hit sezone '87. i meko su se savijale nad ulaštenim cipelama („špičokima“). Do sad nisam nosio sat, no ovaj put, iz tog istog gornjeg džepića proviruje srebrnasta kopča remena sata koji je postao džepni zbog gubitka druge kopče. Razlog: od sada pa nadalje poštivati dogovore u zakazano vrijeme! U suprotnom: „Otkaz u bendu“, bubnja mi u ušima Vladekova prijatelja.

Sporim osobama vrijeme brže teče te nakon dotjerivanja potpomognutim raznim proizvodima kozmetičke industrije i opraštanja s ženom i djecom spoznajem da je već 11 i trideset. Začudjućom brzinom dok mi se u mislima vrti izreka kao mantra „5 do 12, 5 do 12, 5 do 12...“ ulazim u svoj instrumentima prenatrpani „dvotaktaš“ i u tren oka sam pred šefovom rezidencijom. Nitko me ne dočekuje jer dolazim prvi puta u 15 godina 15 minuta ranije. Vrata mi otvara preneraženi Vladekov otac hvatajući se za srce uz uzvik: „Ovo je čudo!“. Ne moram govoriti o iznenađenju pristižućih članova benda i ohrabrujućih riječi podrške „Eto vidiš, možeš ti to!“. Od ponosa sam porastao pet centimetara na zavidnih 170.

Vladek po prvi puta predlaže da vozim prvi u koloni prema kući mladenca u podsljemenskoj zoni, jer mi je put otprije poznat. U vožnji mi se vrte njegove ukazujuće kritike što moram popraviti kako bih učvrstio labavi status u bendu. Zamjerke su bile vezane za učestalo kašnjenje, sporost koja izluđuje, neatraktivnost u sviranju bajsa (izostanak žonglerskih atrakcija – vrtnja, sviranje naopačke, trzanje žica jedačim priborom i sl.), bešumno pjevanje kod sviranja „na suho“ (bez pojačala i mikrofona), nesnalažljivost u parkiranju, izostanak zabavljачkih vještina (paradiranje, komičarski štoševi, neslane šale, vicevi...), netransparentnost prigodnih



emocija (čak su me nazvali „Kameno lice“) te flegmatičnosti i ravnodušnosti na šefove kritike. Tijekom vožnje to se sve rasplinjavalo i nestajalo u sivoplavom dimu mog oldtajmera s popratnim zvukom *prprprpr*. Dobro se osjećam odmičući koloni iza mene, zahvaljujući upravo tim dimnim efektima, ne sputavajući misao o tome da bi i oni jednom mogli zalutati „u magli“.

Na prvom odredištu sve teče glatko: spremno čekam okupljanje benda, upoznajem domaćine i aktiviram neiskorištene komičarske vještine te pjevam zadovoljavajuće glasno. Sve to je bilo vrednovano od strane šefa u komentaru: „Joža, to je sad druga priča!“. Trebam li uopće reći koliko je to godilo mom ponosu?! Gotovo sam siguran da ću zaslužiti ostanak u bendu.

Protokol se nastavlja formiranjem kolone koja kreće put mladenkinog prebivališta (za sad meni nepoznatog): na čelu kumovi s mladencem i barjaktarom u crvenom golfu, ovoga puta iza njih Wartburg s plavičastim dimom, zatim bend i ostali svatovski uzvanici, sveukupno 15-ak okićenih vozila. Kolona kreće prema centru Gajnica s prepoznatljivim svatovskim obilježjima: „mešung“ zvukova automobilskih sirena i razdraganih povika i „juškanja“. Svi moraju čuti i znati „Darko se ženi!“.

Približavajući se Gradskoj vijećnici predvodnik usporava i zaustavlja vozilo. Uvjeran da smo stigli na odredište, podsvjest mi strelovito reagira. Podastiru mi se fragmenti iz registra Vladekove bukvice uz rezonanciju njegovog staloženog glasa u mojoj glavi: „Joža, dok ti nađeš parking, dok parkiraš, dok izvadiš bajs...“. Pobuđuju mi se svi senzori. U djeliću sekunde uočavam slobodno parkirališno mjesto. Svijest usklađuje upravljačku motoriku i sinergiju stroja i čovjeka. Uz samopoticanje „mogu ja to, dokazat

ću...“ donosim odluke koje rezultiraju munjevitim kaskaderskim manevrom. Izlazim iz kolone, parkiram i u tren oka bajs je ovješten na ramenu. Dignem glavu, krenem prema... Stanem. Ispred mene, lijevo i desno, te iza mene – nema kolone. Kao da je nikad nije ni bilo! Ni slike ni zvuka – ne vjerujem! Što se događa? Gdje su svi? Nije mi jasno, je li ovo neka režirana zavjera? Potrčim s poskakujućim bajsom stotinjak metara do sljedećeg kvarta i ...„spas“. Olakšanje. Parkirališni prostor ispred četverokatnica u nizu ispunjen je okićenim vozilima. Međutim, svatova nema! Kako je moguće da su u minuti izjurili iz automobila i bešumno ušli u zgradu? Obraćam se gospođi koja se odmarala na obližnjoj klupi „Gospođo, jeste li vidjeli da su u ovu zgradu ušli svatovi s muzikantima?“. Spremna pomoći gospođa me ljubazno informira: „Da, gospon, malo prije su ušli upravo u ovakvoj obleki kak imate vi“. Zahvalim i malo oslobođen strepnje ulazim u zgradu.

Središnji dio unutrašnjosti zgrade svakog kata omeđen je poširom kružnim poluotvorenim hodnicima iz kojih se ulazi u stanove. Arhitekt je dobro riješio prisutnost dnevnog svjetla kroz središnji četvrtasti tunel te dobru akustiku i izoliranost vanjske buke. Već pri samom ulasku jasno čujem veseli žamor poprilične gomile ulickanih uzvanika, primjereno svečanom događaju, koji se gužvaju s obje strane hodnika, ostavljajući jedva prolazan put prema otvorenom stanu. Čudno mi je što ne uočavam nikog iz moje kolone. Usmerih glavu bajsa prema naprijed, krčeći prolaz poput Don Quijotea naoružanog kopljem i štitom, pri tom se ispričavajući za nenamjerna okrznuća raznih dijelova tijela. U napredovanju prema cilju dubokim otežalim disanjem uzrokovanim naporom i uzbuđenjem

zbog skorašnjeg sretnog ishoda, upijam raznorazne miomirise i one koji to nisu.

Sve sam bliže cilju i do mene dopiru zvuci svirke te primjedba gospođe koja je bila zadnja žrtva mog probijanja: „Ali gospon, tu već ima jedan bajs!“. Zastanem, zaustavim dah, podesim uha na duboku frekvenciju i sasvim jasno, ritmično, tonovima koji oplemenjuju i zaokružuju prostor čujem – bajs. Zavrtilo mi se, zatvorih oči... Ja sanjam... Ma nije moguće da je Vlado zbog mjera predostrožnosti skrivao pričuvenog basistu u gepeku svog automobila?! Sad već teturajući dolazim na ulazna vrata i u zamagljenom vidokrugu prvo uočavam grdosiju od čovjeka kako rastura bajs u odjeći identičnoj mojoj, naravno, i ostale članove meni nepoznatog benda. Jedva povratih dah i iz košmara misli izvlačim zaključak: ušetao sam na krivu svadbu! Naglo se okrećem u preplavljujućoj nelagodi i bez pozdrava kolegama sviračima upućujem se prema izlazu usput rušeći cvjetne aranžmane. Maksimalno se smanjujem. Bajs na veličinu violine. Zauzimam skijaški položaj „jaje“ i u jurišu izlazim iz zgrade praćen komentarima: „Bože, što ovaj tu radi?“. Nedavno sam napisao pjesmu naziva „Kamo sada, kamo poći?“ i sada mi taj refren gromoglasno tutnji u glavi. Sjetih se antistresnih tableta i obje progutah.

Plivajući *butterfly* po brzacima gajničkih kvartova konačno pronalazim utaborene svatove u vedrom raspoloženju, pri jelu i piću. Prilazim stolu mojih kolega i stanem polomljenih krila pred šefa pokušavajući u tri riječi smisliti ispriku želeći prešutjeti istinu. „Znaš Vlado...“, dok treću riječ nisam niti izgovorio, jer me nadređeni prekida riječima: „Joža, bolje ti je niš ne govoriti“, pogledaj kol'ko je sati, imaš ga!“. Vadim svoj polovični sat iz gornjeg džepa i izvještavam: „Pola tri, malo više“. Uslijedila je završna retorika šefa: „Znači, prošlo je 12, za tebe puno previše...“.

Doznajem zašto je kolona uopće zastala na dvadesetak sekundi. Zbog alkoholnih senzacija izazvanih višekratnim okuraživanjem zasudbonosni susret s mladenkom Anitom, Darko je morao olakšati želudac i ispljunuti gorčinu pelinkovca i ljekovite travarice te oplahnuti usta i lice mineralnom vodom kako bi prividno svjež i donekle svjestan prepoznao i isprosio mladenku. U tom kratkom procesu ispao sam iz svadbene „splavi“ i to me uključilo u poznati tok kašnjenja zbog lutanja nepoznatim rukavcima.

Odsvirao sam tu svadbu do kraja popivši tablete „za svaki slučaj“ ne bi li dignuo i popravio raspoloženje, međutim, doslovno sam „odsvirao svoje“!

Zahvaljujući Vladekovim pedagoškim mjerama danas sam uzoran član drugog benda.

ŠKAMPI NA BURAZU

Bil sem na jenom predbožičnem domjenku. Poklem obilnoga jela započel je razgovor – o jelu! Pripovedalo se o tome kaj je gdo jel za prošli Badnjak i Božić i kaj bu ove godine. Tak je na red došla i gospodična Julija pak je rekla da su doma za prošli Badnjak imali škampe na burazu.

"Čekaj malo" javil se je Ivek koji je jedini bil trezan. "Ne veli se na burazu, nek na buzaru" podučil je Ivek Juliju. "Ma znam ja to" rekla je Julija oblizavajući se poklem ispijenoga jegera.

"Čekaj da ti spripovedam kaj je bilo. Moj brat rada kuha. I obećal nam je škampe na buzaru. Kak je obećal, tak je i bilo. Gda je bil gotof pozval nas je za stol. Na putu od špareta do stola se

popiknul, opal i se po sebi zlejal. A mi smo svi skočili, zeli si kruha i pomazali se kaj se dalo pomazati z njega. Da ne propadne baš se! Gda smo bili gotovi skužili smo da on ni baš pri sebi, jer je samo nekaj mumljaj i prevračal z očima. Odma smo ga otpelali na Hitnu gde su ustanovili lakši potres mozga. Drugi dan se on toga ni sećal, samo je govoril da stalno oseća miris škampof. Zato smo ovo leto odlučili naručiti lignje z dostavom".

Dok smo se mi valjali od smeha Ivek je zaključil:

"Julika draga, imaš praf! To su bili škampi na burazu". Zdignul je čašu v zrak i rekel: "Živel Julikin buraz!".

Zdravko Škrapec



ALI ŠTEFA, NEJDEMO MI U RIO VEĆ U SAMOBOR



FAŠNIK V SAMOBORU

Ona:

Kaj zdihaš i kaj noriš
te prepoznal ovdi nigdo nebu
budi svoj, ovak zmaskiran
naj bit tak blokiran

On:

Sav se tresem Josefine
nemrem biti jako fin
ministar Veliki sam Ja
cela me Rvacka zna
i ne bi štel da me se prepozna

Ona:

Praf za praf, to ti je tak
jer da nisi tol'ko kral
ne bi ni tak često sral

On:

Josephine budi kuš
steral bum te pod hladni tuš

Ona:

Znaš kaj, odi lepo vrit
ti i ja sad smo kvit.

Vlasta Mažuranić

Ričet uredili i uneredili (se): Šengenizacija, inflacija, konverzija, inverzija, digitalizacija, Banovina, Vladzimir Visarionovič Putler, Piše i Riše Sinek, Sanja Marin Party, Luzer Inače Lula Puši, Đuka Malena Duče, Vjosa Osmanilija Besa, Nataša Prc Musa, Tak mlada, Već Slovenka, Saša Čeferin Kranjec, Đani Infantilni Kaka, Urška von der Lena Sraka, jako nas voli, Robika Meće i Soli, Čaputova Žuža brez muža, Brane Bačić Torbarina, Šime Erlić Kalmeta, Hrvać Zekanović Zvekan, Ifča Paladinko Čao, malo je dao, Natka Tramošak Durica, Luka Modrić Curica, Jura Pađen Jurica, Joško Gvardiol Zorro, Štef Hauser Čelo, Lukica Šulić Čelović, majka im stara, Matek Jelavić brez para, Kuma Bara, školska kuhinja, Vida Trkeš Šatoflin, Višnja Pavlin Twiggy, Mančo Baltić Pipa, Pici i ekipa, Mile Kitić Zet, Večera za pet, Ivica Hlebčec Dikla, Robi Bicikla, Miško Kelečić CIA, Ruklić Gradonačelnik Jura, Juro Horvat Kultura, Ranko Purić Pura, važno je da se gura, Lary Pazman Stara vura, Valči Čebušnik Dorotić Čeba, Marina Kardinar Beba, Veruška Sverak Dama, Brdarićeva salama, Saša Vugrinović Hekta, Saša Marković Litra, Marinko Rimac Đitra, Joja Žokalj Caruso, Žiga Čvarkeš Kuzo, Uspavana Čučica, pesja kućica, Zlaja Fresl Čoko Lino, gradski prevoz, velika dilema, promašena tema i više nema.

Ričet z domaće kuhne, humorističko-satirični list - Izlazi prigodno. Adresa uredništva: 10430 SAMOBOR, Trg Matice hrvatske 5, p.p. 62 - Tel/fax: +(0)1 3363-637 - **Web:** www.ogranak-mh-samobor.hr - **E-mail:** ogranakmhsamobor@gmail.com - **Nakladnik:** Ogranak Matice hrvatske u Samoboru – **Za nakladnika:** Gordan Črpić - **Glavni i odgovorni urednik:** Zoran Perović - **Grafički urednik:** Božidar Krajačić Klax - **Lektura i korektura:** Lada Lokmer – **Uredništvo:** Ivana Kokot, Marijana Obad Slamar, Božidar Krajačić Klax, Lada Lokmer i Zoran Perović - **Likovna oprema, karikature i fotografije:** Frane Cebalo, Zvonimir Čačić, Branimir Dorotić, Ana Gezi, Ljubica Heidler, Dado Kovačević, Krešimir Kveštek, Mojmir Mihatov, Damir Novak, Zdenko Puhin, Zoran Perović, Mario Rosanda i Zoran Tkalec - **Suradnici na tekstovima:** Nada Bošković, Vlatka Bošnjak, Lada Lokmer, Anica Lukina, Vlasta Mažuranić, Ivek Milčec, Zoran Perović, Edita Požežanac, Živko Prodanović, Emil Strniša, Zdravko Škrapec, Želimir Štahan i Josip Šufalj.

Naklada 1000 komada - **Tisak:** Edok d.o.o Samobor - Izdano u suradnji s Turističkom zajednicom Grada Samobora.